

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžd/1/2014
Identifikačné číslo spisu:	3013200293
Dátum vydania rozhodnutia:	07.05.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:3013200293.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Petra Paludu v právnej veci žalobcu Z. O., bytom Z., zastúpeného Mgr. Petrom Švarcom, advokátom so sídlom Prievidza, Námestie slobody 1/17, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, (predtým Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Trenčíne, Krajský dopravný inšpektorát, Jilemnického 1, Trenčín), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: KRPZ-TN-KDI-P-167/2012 zo dňa 18. februára 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/44/2013-64 zo dňa 30. októbra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/44/2013-64 zo dňa 30. októbra 2013 p o t v d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnymi orgánmi

Rozhodnutím žalovaného č.: KRPZ-TN-KDI-P-167/2012 zo dňa 18. februára 2013 bolo zamietnuté odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu Okresného dopravného inšpektorátu v Prievidzi č. p. ORP-376, 407, 541, 560, 563, 593, 660, 663, 714, 724/DI-SK-2012 zo dňa 21. novembra 2012, ktorým bol žalobca uznaný za vinného z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „ZP“) porušením § 23 ods. 1, § 41 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len ZCP) a za to mu bola uložená sankcia vo výške 100 €.

Žalobca sa mal priestupku dopustiť na tom skutkovom základe, že

1) v priebehu obdobia odo dňa 1. júna 2012 od 16.00 hod. až do presne nezisteného času dňa 23. augusta 2012 v obci Prievidza na ulici Koncovej na parcele č. 3029/1, ktorá parcela je vo vlastníctve

mesta Prievidza so spôsobom využitia 22 - pozemok, na ktorom je postavená inžinierska stavba - cestná, miestna a účelová komunikácia, lesná cesta, poľná cesta, chodník, nekryté parkovisko a ich súčasť, parkoval motorové vozidlo zn. FIAT Ducato, evidenčné číslo: Z. a to tak, že obmedzil jazdu iných vozidiel, nakoľko s uvedeným vozidlom stál tak, že neponechal voľný aspoň jeden jazdný pruh široký najmenej 3 metre pre každý smer jazdy, s vozidlom tak vytvoril prekážku cestnej premávky, ktorú napriek výzve príslušníka policajného zboru neodstránil, aj keď mal na to možnosti a prostriedky,

2) dňa 24. augusta 2012 v čase o 15.40 hod. v Prievidzi na ulici Koncovej na parcele č. 3029/1, ktorá parcela je vo vlastníctve mesta Prievidza so spôsobom využitia 22 -pozemok, na ktorom je postavená inžinierska stavba - cestná, miestna a účelová komunikácia, lesná cesta, poľná cesta, chodníky, nekryté parkovisko a ich súčasť, parkoval motorové vozidlo zn. Škoda Fabia, evidenčné číslo: Z. a to tak, že obmedzil jazdu iných vozidiel, nakoľko s uvedeným vozidlom stál tak, že neponechal voľný aspoň jeden jazdný pruh široký najmenej 3 metre pre každý smer jazdy, s vozidlom tak vytvoril prekážku cestnej premávky, ktorú napriek výzve príslušníka policajného zboru neodstránil, aj keď mal na to možnosti a prostriedky.

II.

Konanie na súde I. stupňa

Voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote správnu žalobu, ktorú krajský súd napadnutým rozsudkom podľa §250j ods. 1 O.s.p. zamietol, pretože dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie je v súlade so zákonom. V odôvodnení uviedol, že z priestupkového spisu zistil nepochybne, že miesto, na ktorom s vozidlom vytvoril žalobca prekážku, je miestna komunikácia. Na tejto komunikácii nebol parkovaním vozidla žalobcom ponechaný priestor na prejazd o šírke najmenej 3 metre, pričom v konaní nezistil porušenie správneho poriadku pri povoľovaní odkladu konania a vydania rozhodnutia a napokon sankciu uloženú žalobcovi považoval za primeranú.

Krajský súd v Trenčíne po prieskume zákonnosti napadnutého rozhodnutia a procesných postupov predchádzajúcich jeho vydaniu konštatoval, že záver, ktorý správny orgán I. stupňa zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona č. 8/2009 Z. z. a zákona č. 372/1990 Zb. Krajský súd vyhodnotil rozsah a dôvody žaloby vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu žalovaného po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho spisu, pričom súd musel skonštatovať, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozhodnutia a námietky žalobcu uvedené v žalobe považoval za nedôvodné. Krajský súd v Trenčíne v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 O.s.p.), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom.

K námietke žalobcu ohľadne posúdenia druhu pozemku parcely registra „C“ (sporná parcela č. 3029/1, k.ú. Z. je parcelou registra „C“) je v zmysle vyššie citovaných ustanovení zákona potrebné vychádzať z údajov obsiahnutých v katastri nehnuteľností, ktoré údaje sa považujú za hodnoverné a záväzné, pokiaľ nie je preukázaný opak. Pokiaľ teda správny orgán I. stupňa ako i žalovaný dospeli k záveru, ktorý korešponduje s údajom vychádzajúcim z katastra nehnuteľností, t. j. že sporná CKN parcela 3029/1 k.ú. Z. je zastavanou plochou a nádvorím so spôsobom využitia označeným kódom 22 (pozemok, na ktorom je postavená inžinierska stavba - cestná, miestna a účelová komunikácia, lesná cesta, poľná cesta, chodník, nekryté parkovisko a ich súčasť), teda miestnou komunikáciou, ich záver je správny. Potvrdzuje ho i tá skutočnosť, že Mesto Prievidza zaradilo uvedenú miestnu komunikáciu do svojej siete (pasportu) miestnych komunikácií. K ďalším námietkam žalobcu, že 1. sporná parcela (parcela č. 3029/1 k. ú. Z., kde žalobca spáchal predmetný priestupok) je do dnešného dňa zapísaná nesprávnym spôsobom jej využitia a že po správnosti nejde o zastavanú plochu a nádvorie, ale o ornú pôdu, 2. že Mesto Prievidza nesprávne postupovalo pri zápise parcely č. 3029/1 do pasportu miestnych komunikácií, 3. že asfaltová plocha na parcele č. 3029/1 je vybudovaná v rozpore so zákonom a zápis o spôsobe jej využitia pod č. 22 (ako pozemku, na ktorom je postavená inžinierska stavba) nie je legálny, keď v žiadnej evidencii sa nenachádza žiadny záznam o vydaní stavebného povolenia a kolaudačného

rozhodnutia na účely stavby miestna komunikácia IBV Kopanice - ulica Koncová a 4. že počas celého správneho konania nebol preukázaný zákonný dôvod na zmenu druhu pozemku parcela č. 3029/1 z ornej pôdy na zastavané plochy a nádvoria, krajský súd uvádza, že všetky tieto námietky zostali len v rovine tvrdenia, žalobca v správnom konaní nepredložil žiaden relevantný dôkaz o ním tvrdených skutočnostiach, preto ich krajský súd vyhodnotil ako námietky účelové s úmyslom zbaviť sa zodpovednosti za spáchaný priestupok.

Ďalej poukázal na ust. § 23 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. s tým, že z neho jednoznačne vyplýva, že pri státi musí vždy zostať voľný pruh široký úhrnom 6 metrov (2 x 3 metre). Citovaný zákon, a ani iný právny predpis neuvádza žiadnu výnimku z citovaného ustanovenia, t. j. výnimku, že by v prípade státia mohol zostať voľný jazdný pruh užší ako 6 metrov. Takúto výnimku nezakladá ani skutočnosť, že samotná miestna komunikácia má len šírku 4 metre, ani tá skutočnosť, že sporná miestna komunikácia nie je osadená značkou „zákaz zastavenia“ alebo značkou „zákaz státia“ a ani že ide o „slepú“ ulicu. Námietky žalobcu v tomto smere nie sú dôvodné a žalobca bol povinný pri odparkovaní (státi) svojich motorových vozidiel ponechať prejazd v šírke aspoň 3 metre pre každý smer jazdy, t. j. úhrnom 6 metrov. Pokiaľ tak neučinil, porušil § 23 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z..

Pre posúdenie toho, či žalobca spáchal priestupok, t. j. či bol zo strany správneho orgánu I. stupňa a následne zo strany žalovaného zákonne uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb., keď porušil povinnosť ustanovenú v paragrafe 23 ods. 1, § 43 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z., je právne irelevantné sa zaoberať otázkou súhlasu susedov s konaním žalobcu, ktorý odparkoval motorové vozidlá na spornej parcele č. 3029/1, k.ú. Z., pretože by odporcu nezbavoval zodpovednosti za spáchanie uvedeného priestupku. To isté platí i o skutočnosti, či parkovaním motorových vozidiel zabránil žalobca vjazdu vlastníkov susediacej nehnuteľnosti k domovej nehnuteľnosti súpisné číslo 99 na parcele číslo 3032/1, a či títo susedia (rodina E.) majú alebo nemajú povolený vjazd k svojej nehnuteľnosti z ulice Koncová, a či títo susedia k svojej domovej nehnuteľnosti majú zabezpečený iný prístup. Uvedené skutočnosti neboli obsiahnuté ani v skutkovej vete vo výrokovej časti rozhodnutia, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku. Uvedená námietka žalobcu tak nie je dôvodná.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

K ďalšej námietke súd uviedol, že nevyhovením opakovanej žiadosti žalobcu na odklad správneho konania a odklad vydania rozhodnutia do doby vybavenie sťažnosti žalobcu, ktorú adresoval bývalému Obvodnému úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie, nemohlo ani hypoteticky dôjsť k porušeniu ust. § 32 ods. 1 Správneho poriadku. Ako už bolo vyššie uvedené, údaje obsiahnuté v katastri nehnuteľností sú dôveryhodné a záväzné, pokiaľ sa nepreukáže opak (§ 70 ods. 2 Katastrálneho zákona). Správny orgán vykonal vo veci rozsiahle šetrenie a jeho závery sú v súlade s údajmi, ktoré vyplývajú z katastra nehnuteľností. Navyše posúdenie, či sporná parcela č. 3029/1, k.ú. Z. je pozemnou komunikáciou nie je otázkou skutkovou, ale otázkou právnou. Samotným vyjadrením bývalého Obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie zo dňa 24. septembra 2013 (ktorý uviedol, že spornú parcelu nemožno považovať za miestnu komunikáciu) nemôžu byť správne orgány oboch stupňov viazané, nakoľko nejde o rozhodnutie, ale len o vyjadrenie (§ 40 ods. 1 Správneho poriadku). Naopak, správne orgány oboch stupňov boli povinné vychádzať z údajov pre nich záväzných, ktoré sú obsiahnuté v katastri nehnuteľností. Z uvedeného vyplýva, že námietka žalobcu v tomto smere dôvodnou nie je.

V súdnej veci je nesporné, že sankcia bola uložená žalobcovi v maximálnej výške 100 euro. Z napádaného rozhodnutia je zrejmé, že v neprospech žalobcu, teda ako priťažujúce okolnosti možno považovať to, že uvedené páchanie priestupku je úmyselným konaním, ktorým žalobca bráni ostatným účastníkom cestnej premávky v slobodnom užívaní predmetnej komunikácie, ktorá je vo vlastníctve mesta Prievidza. Žalobca svojvoľne využíval komunikáciu pre vlastné účely, čím ostatných obmedzoval. Taktiež je zrejmé a nesporné, že žalobca bol niekoľkokrát zo strany polície upozorňovaný na protiprávnu činnosť a bol viackrát vyzvaný, aby upustil od tohto konania a vozidlo preparkoval, nakoľko toto tvorilo prekážku v cestnej premávke, pričom ani na jednu výzvu žalobca nereagoval a odmietol ju splniť. Celkovo bol žalobca v čase od 1. júna 2012 do dňa 24. augusta 2012 za uvedené páchanie priestupku riešený a priestupok bol zadokumentovaný v desiatich prípadoch. V súdnej veci sa tak jedná o trvajúci

úmyselný protiprávny stav, ktorý žalobca vytvára už dlhšiu dobu, a to už od 1. júna 2012. Taktiež za priťažujúcu okolnosť možno u žalobcu považovať skutočnosť, že z výpisu jeho evidenčnej karty je zrejmé, že bol viackrát postihnutý za spáchanie aj iných priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Poľahčujúce okolnosti správne orgány oboch stupňov nezistili žiadne. Vychádzajúc z uvedeného, i Krajský súd v Trenčíne je toho právneho názoru, že žalobcovi nebolo možné uložiť inú sankciu ako sankciu v maximálnej výške 100 euro.

III.

Odvolanie, vyjadrenie

Proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/44/2013-64 zo dňa 30. októbra 2013 podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Uviedol, že vo veci sa vyskytla vada, ktorá viedla k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces, pretože sa nezistila podstatná skutočnosť, či miesto, kde žalobca parkoval je pozemnou komunikáciou alebo nie, že nebol dostatočne zistený skutkový stav a vykonané dôkazy, najmä vypracovaný znalecký posudok o uvedenej komunikácii, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal pritom na niektoré rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že odvolací súd zruší preskúmané rozhodnutie i rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť zotrúvajúc na svojich záveroch uvedených v preskúmanom rozhodnutí. Zdôraznil, že žalobca sa k spáchaniu priestupku priznal, uviedol, že skutky páchal úmyselne s cieľom, aby jeho susedia - rodina E. nemohla predmetnú komunikáciu využívať nákladnými vozidlami. Uvedené tvrdenie je však v rozpore s polohou zaparkovaného vozidla zn. Fiat Ducato, ktoré stojí šikmo a priečne po celej šírke komunikácie, z čoho možno usúdiť, že účastník konania chcel svojim konaním zamedziť aj pohybu chodcov po komunikácii. Žalovaný má za to, že v predmetnej veci bol dostatočne a správne zistený skutkový stav a konajúce orgány postupovali v súlade so zákonom, navyše v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by už nebol namietal v podanej žalobe.

IV.

Konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky ako súdom odvolacím

Najvyšší súd slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, ďalej len „O. s. p.“, v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyselne dospel k záveru, že odvolaniu nemožno priznať úspech.

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím číslo SLV-PS-1120/2012 z 12. decembra 2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo k 31. decembru 2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Bratislave, pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Pod všeobecným označením žalovaný v texte je preto nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p., Odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

Odvolací súd vzhľadom na nepochybné dôkazy preukazujúce vinu žalobcu nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariadovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne

vyhlásený 7. mája 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 23 ods. 1 ZCP platného a účinného v čase spáchania priestupku, vodič smie zastaviť a stáť len vpravo v smere jazdy v jednom rade a rovnobežne s okrajom cesty, čo najbližšie k okraju cesty a na jednosmernej ceste vpravo i vľavo. Ak nie je ohrozená bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky, vodič smie v obci zastaviť a stáť kolmo, prípadne šikmo na okraj cesty alebo zastaviť v druhom rade. Pri stáťí musí zostať voľný aspoň jeden jazdný pruh široký najmenej 3 m pre každý smer jazdy. Pri zastavení musí zostať voľný aspoň jeden jazdný pruh široký najmenej 3 m pre oba smery jazdy.

Podľa § 43 ods. 1 ZCP, kto spôsobil prekážku cestnej premávky, je povinný ju bezodkladne odstrániť. Ak to neurobí, je povinný ju bezodkladne odstrániť na jeho náklady správca cesty. Ten, kto odstráni prekážku cestnej premávky, je povinný bezodkladne zabezpečiť aj odstránenie predmetov a odpadov prekážajúcich v jazdnosti na ceste, ktoré s prekážkou cestnej premávky súvisia.

Podľa § 22 ods. 1 písm. k/ ZP platného a účinného v čase spáchania priestupku, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným konaním, ako sa uvádza v písmenách a) až j), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Krajský súd v Trenčíne podrobne rozobral dôkaznú situáciu ohľadne komunikácie, na ktorej žalobca nedovolené parkoval. Správne poukázal i na to, že podľa citovaného § 23 ods. 1 ZCP musia po zaparkovaní vozidla na komunikácii ostať aspoň tri metre šírky pre každý jazdný pruh. Tam, kde taká šírka vozovky, či komunikácie nie je, musí ostať voľná celá šírka komunikácie, hoc i užšia ako dvakrát tri metre. Odvolací súd sa so zreteľom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. v plnej miere odvoláva na obsah odôvodnenia tohto rozsudku, s ktorým sa stotožňuje a dopĺňa v podstate len tri podstatné skutočnosti.

Žalobca používal a používa komunikáciu pred svojím domom a domom rodiny E. ako cestnú komunikáciu - v súlade so záznamom v katastri nehnuteľností a keďže ju tak používajú viacerí účastníci cestnej premávky - minimálne príslušníci uvedených dvoch rodín, niet pochyb, že účel cestnej komunikácie prevažuje, aj keď niet dokladov o kolaudácii tejto stavby.

Miestna komunikácia je v zmysle zákona o pozemných komunikáciách č. 135/1961 Zb. súčasťou cestnej siete a platia na nej predpisy a pravidlá uvedené v ZCP, bez ohľadu na to, či je doplnená vodorovným, zvislým alebo iným dopravným značením. Ak dopravné značenie chýba, neznamená to, že nejde o cestnú komunikáciu. V určitých kolíznych situáciách, napr. pri dopravných nehodách platia dopravné predpisy i tam, kde nejde o pozemnú komunikáciu, ale napríklad o miesto ležiace mimo cesty.

Niet preto pochybnosti o správnom postupe žalovaného, ktorý niekoľkokrát opakovane vyzýval žalobcu na odstránenie prekážky z miestnej komunikácie, ktorá bránila prejazdu susedov okolo domu žalobcu. Žalobca bol za svoje úmyselné konanie veľmi mierne postihnutý, keď najnebezpečnejšia protiprávnosť jeho konania nespočíva ani tak v prekážke vozidlom, ktorú pravidelne spôsoboval nielen vozidlám ale i chodcom, ale najmä v svojvoľnom zaberaní verejného priestranstva, narušovaní verejného poriadku, neuposlušnutí výzvy verejných činiteľov a vytváraní svojráznych pravidiel svojpomoci, pričom žalobcovi nebránilo jazdenie vlastnými vozidlami po uvedenej komunikácii, ale len jazda susedov po nej, akoby bola jeho výlučným majetkom.

Odvolací súd považuje preukázanie skutkového i právneho stavu za dostatočné a úplné, nepovažuje znalecký posudok za dôkaz, ktorý by mohol spochybniť záver o charaktere komunikácie vyplývajúci z katastra nehnuteľností, pričom odpoveď Obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Prievidzi z 22. marca 2013 na sťažnosť žalobcu v predpísanom konaní tiež toto zistenie nevyvrátila a teda súd bol viazaný stavom, ktorý vyplýval z predložených dôkazov.

Pokiaľ ide o spôsob parkovania žalobcu, okrem jeho priznania je dostatok dôkazov o tom, že bol prekážkou v jazde i chôdzi ostatným vozidlám, ba i chodcom. Odvolací súd preto považuje priestupok za bezpečne preukázaný a sankciu zaň uloženú, vzhľadom na subjektívnu stránku konania priestupcu i dĺžku trvania páchania priestupku, za neprimerane miernu, i keď na hornej hranici zákonom stanovenej sadzby. Vzhľadom na motív konania žalobcu a jeho priznanie by bolo v budúcnosti potrebné zvažovať možný postih i za iné priestupky proti občianskemu spolunažívaniu či verejnému poriadku a v prípade opakovania i postih za príslušný trestný čin. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil ako vecne správny.

V.

Trovy konania

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobca nemal úspech v odvolacom konaní a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.